

۱۴

لزوم آزمایش های ژنتیک برای پیوند کلیه

۱۶

آبادی به شرط تخریب

۱۵

۷ کار آسیب رسان به رایانه

زندگی

سه شنبه ۱۸ شهریور ۱۳۹۹ :: شماره ۵۷۵۰

یادداشت:
احمد خاکزادمعاون آموزشی سازمان
نهیض سوادآموزی

لطمه های کرونا به سوادآموزی

سوادآموزی یک کار سهل و ممتنع است. آسان است؛ چون باید مهارت های اولیه به افراد آموزش داده شود اما سخت است چون شناسایی، جذب، نگهداشت و آموزش و انتقال مفاهیم به مخاطبان نیازمند مهارت ویژه و ارانه آن با دشواری های خاص رویه روست.

بزرگسالانی که مخاطب برنامه های سوادآموزی هستند شرایط اجتماعی و فرهنگی متفاوتی دارند. آموزش یک دانش آموز از سوی خانواده اش حمایت می شود و والدین پیگیر مسائل آموزشی او در خصوص نتیجه آموزش مطالبه کننده هستند. ولی نقش ها و مسؤولیت های مختلفی که سوادآموزان دارند آنان را در یک تعارض قرار می دهد و ایجاد تعادل و تصمیم گیری او را برای حضور در برنامه با محدودیت، مانع و چالش روبه رو می کند. سوادآموزی در شرایط کرونا ارتباط چهره به چهره میان سوادآموز و آموزش دهنده را به عنوان مهم ترین و موثرترین روش در سوادآموزی محدود کرد. سوادآموزان به دلیل نقش های مختلفی که در خانه و خانواده دارند به یک جور جور محرومیتی برای حضور در برنامه های آموزشی خارج از خانه یا بهتر بگوییم ایثار دست می زنند. به این ترتیب در شرایط کرونا شرکت در کلاس های برای آنها ولایت نداشت.

این یک واقعیت است که شیوع کرونا در کشور، برنامه های آموزشی سوادآموزی را تحت تاثیر قرار داد. شیوع کرونا از اسفند ۹۸ باعث شد استمرار کلاس های سوادآموزی با چالش مواجه و بعضاً تعطیل شود. همچنین برگزاری آزمون آن دسته از کلاس هایی که به مرحله امتحان رسیده بودند نیز با چالش مواجه شد. به این ترتیب همه چیز به بعد از عید موکول شد. البته برای مدیریت آثار و پیامدهای این وقفه از جمله فراموشی آموزش ها، رویکرد نیمه حضوری (ترکیبی از حضوری و غیرحضوری) را دنبال کردیم تا کیفیت مهارت آموزشی ایجادشده را حفظ کنیم و به سرانجام برسانیم.

طبق آمارها سال ۹۸، بیش از ۳۸۰ هزار نفر در دوره های سوادآموزی ثبت نام کردند که ۱۹ درصد آنها در دوره کرونا ترک تحصیل کردند و تاکنون آزمون برای ۴۰ درصد آنها برگزار شده است. موضوع این است که ما نمی توانیم افراد را به حضور در کلاس یا جلسه آزمون اجبار کنیم اما می توانیم بستری بسازیم تا سوادآموزان با خیال آسوده تر در کلاس ها شرکت کنند. در دوره سوادآموزی اصل بر شرکت حضوری در کلاس هاست ولی با این حال برای ارائه خدمات سوادآموزی در سال ۹۹ تابع تصمیمات ستاد ملی مقابله با کرونا هستیم و هرجا شرایط بهداشتی اجازه دهد بر آموزش حضوری و هرجا که اجازه ندهد بر روش های نیمه حضوری متمرکز خواهیم شد. البته نبود تقاضای حضوری در کلاس های سوادآموزی برنامه های ما را تحت تاثیر قرار می دهد ولی دنبال طراحی برنامه هایی هستیم تا برخی خلاها را پر کنیم تا سوادآموزان، هم علاقه مندتر شوند و هم کارشان را با موفقیت بیشتری پیش ببرند.

به بهانه روز جهانی سوادآموزی سراغ آموزشیارانی رفتیم
که از سنگ اندازی های کرونا پیش پای سوادآموزان می گویند

سوادآموزی پای تخته سیاه کرونا

مریم خیار

جامعه

آموزشیاران که می گفتند کلاس ها هر طور که بود برگزار شد، لبخندی می نشست کنج لب سوادآموزی، آموزشیاران اما وقتی که می گفتند چه سختی ها که نکشیدند، سوادآموزی لب برمی چید. ما رفته بودیم سراغ آموزشیاران نهضت سوادآموزی در تهران، خراسان، سیستان و حتی چهارمحال و بختیاری. رفته بودیم تا بپرسیم در این ماه های کرونایی که آموزشیاران و سوادآموزان تقریباً هیچ کجا دیده نشدند، در این ماه ها که فشار کاری کادر درمان و سپس از آنها روی تلاش های دیگران سایه انداخت، آموزشیاران نهضت چه کردند تا چرخ سوادآموزی از حرکت نایستد و سوادآموزان دلسرد نشوند.

این گزارش راوی برشی از دشواری های سوادآموزی در عهد کروناست، درعین حال راوی تلاش هایی که توسط آموزشیاران نهضت سوادآموزی انجام شد تا آمار ناخوشایند دو میلیون بی سواد زیر ۵۰ سال کشور تا می تواند کوچک تر شود.

گوشی نداشتند

از تهران تا سیستان و بلوچستان، از خراسان رضوی تا چهارمحال و بختیاری حرف ها تقریباً یکی بود. عجیب بود ولی در تهران، در خیلی از مناطق به گفته خانم کیارستمی، تعداد قابل توجهی از سوادآموزان خود او گوشی هوشمند نداشتند تا پای درس های مجازی بنشینند، اگر هم داشتند نمی توانستند مدام بسته های گران قیمت اینترنتی بخرند و آنلاین درس بخوانند. در سیستان هم مشکل همین بود. به گفته خانم ریگی، تعداد افراد فاقد گوشی هوشمند و تعداد افراد ناتوان از خرید اینترنت زیاد بود. در خانه ای اگر گوشی هوشمند بود نیز به گفته او یا دست مرد خانه بود که گوشی را می برد به محل کار و شب برمی گشت یا در اختیار دانش آموز خانه بود تا از کلاس های مجازی اش جا نماند. سوادآموزان مجبور بودند مثل دانش آموزان به

شبکه شاد وصل شوند ولی نداشتن گوشی های هوشمند و نبود اینترنت این اتصال را به مشکل انداخت، مثل چند میلیون دانش آموزی که موفق نشدند سرانجام جمال شاد را ببینند. خانم باقری، آموزشیار سابق نهضت و مدیر فعلی مرکز یادگیری محلی در شهر بردسکن نیز این مشکل را با همه وجود درک کرده است. او تخمین می زند و آمار می دهد که تقریباً ۹۰ درصد فعالیت های سوادآموزی در این منطقه از طریق فضای مجازی نبوده و ابزارهای دیگری همچون تلویزیون و برنامه لوح و قلم اگر نبود یا اگر خطوط تلفن ثابت به کمک نمی آمد، چرخ سوادآموزی لنگ می زد.

او و دیگر آموزشیاران اما معتقدند گرچه خیلی ها نتوانستند آموزش مجازی را تجربه کنند ولی همین که عده ای جسارت حضور در این فضا را پیدا کردند و با دنیای جدید آشنا شدند دستاورد خوبی بود. خانم کیارستمی حتی گفت برخی از سوادآموزان آنچنان به حضور در این فضا علاقه نشان می دادند که او و بقیه همکاری شان برای چند نفری بسته های اینترنتی خریدند تا بدون نگرانی از هزینه ها مشق مجازی کنند.

قرارمان کارگاه و حیاط

برای زنی که ۴۰ سال در باغ و صحرای کار کرده و بیشتر عمرش را مشغول عرق ریختن بوده آشنا شدن با فضای مجازی کار آسانی نیست. خانم باقری که این جمله را گفت سعی داشت توضیح دهد که سوادآموزان نهضت اغلب از چه قشری هستند و با دنیای مجازی تا چه اندازه غریبه اند و در نتیجه نشانند آنها پای فضای مجازی و ربط دادن دنیای

سوادآموزان نیز مثل دانش آموزان مدرسه، آنلاین برگزار شود تا سوادآموزان مجبور به رفت و آمد و در نتیجه مجبور به انصراف از امتحان پایانی نشوند.

البته این پیشنهاد گرچه خوب است ولی محدودیت دسترسی سوادآموزان به ابزارهای هوشمند که لازمه آزمون های مجازی است، مانع پیاده شدن این پیشنهاد است. وقتی هم که آزمون حضوری برگزار می شود، لاجرم به دلیل همه محدودیت هایی که ذکر شده ای در جلسات حاضر نمی شوند که این، هم به معنی ناتمام ماندن فرآیند تحصیل و هم به معنی متضرر شدن آموزشیاران نهضت است.

آموزشیاران به ازای هر فردی که با سواد کنند و این فرد در امتحان نمره قبولی بگیرد، دستمزد می گیرند. پس مهم نیست آنها چقدر برای با سواد شدن و تحکیم سواد در افراد مختلف تلاش می کنند چون همین که سوادآموزان در جلسه امتحان حاضر نشوند همه چیز نقش بر آب می شود. آموزشیاران نهضت که ما با آنها حرف زدیم به اتفاق از این وضع ناراضی بودند و یکی شان یادی کرد از مشوق هایی که در گذشته به افراد داده می شد و بهانه ای بود تا آنها با تمام وجود برای گرفتن مدرک سوادآموزی تلاش کنند. به نظر می رسد جای این مشوق ها در فرآیند سوادآموزی خالی است، به ویژه در این روزهای کرونایی که بهانه برای رهاکردن تحصیل زیاد است.

لازم نیست امتحان بدهید

افکار کلیشه ای که قبلاً حرفش را زدیم با موانع فرهنگی که پیشتر از آن یاد کردیم در روزهای کرونایی، وقتی همه هم و غم سوادآموزان، درس خواندن و آماده شدن برای امتحانات بود بیشتر از هر زمان دیگری خودش را نشان داد. وحشت از ابتلا به کرونا، بزرگنمایی این ویروس و بدبینی بیش از اندازه به حوزه های آزمون باعث شد جمعی از سوادآموزان که عمدتاً زن بودند در جلسات امتحان حاضر نشوند و در ایستگاه پایانی از قطار سوادآموزی پیاده شوند.

با این که آموزشیاران نهضت می گویند امتحان ندادن همیشه میان سوادآموزان وجود داشته و این استدلال که ما با سواد شدیم و نیاز به مدرک نداریم همواره در بین عده ای شان طرفدار داشته ولی پس از شیوع کرونا غیبت از جلسه امتحان رنگ و بویی دیگر گرفت. خانم ریگی، آموزشیار سیستانی می گوید زانی بودند که امسال با فشار همسران یا پسران خود به جلسه آزمون نیامدند چون فکر می کردند امتحان دادن مساوی است با بیمار شدن. خانم مهماندوست هم می گوید یکی از سوادآموزان و یکی از شاگردانش در دوره انتقال به خاطر کرونا امتحان ندادند.

خانم کیارستمی، آموزشیار تهرانی نیز به ما گفت تعدادی از شاگردانش به کرونا مبتلا شدند و چند تایی نیز اعضای خانواده شان بیمار شدند که باعث غیبت آنها از جلسه امتحان شد. او اینها را دلیلی می داند بر این که از این به بعد امتحان پایان دوره

حق با
شماست

info@amejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۲۱۴۷

بورس-ضرر

آهنگری از تهران:

روزیه روز داریی مردم در بورس در حال کاهش است. این نتیجه مداخله دولت و تشویق مردم به سرمایه گذاری در بورس است.

جنوب-شهر

زهرایی از تهران:

از شهرداری تهران درخواست می شود بیشترین وقت و منابع خود را صرف مناطق جنوبی شهر تهران کند، چراکه وضعیت این محلات اصلاً خوب نیست.

چشمه-شنا

روزیه از ورامین:

با وجود هشدارهای مکرر برای پرهیز از اجتماع و حتی تعطیلی استخرها، چشمه علی شهری باز بوده و کودکان و نوجوانان در این منطقه شنا می کنند.

آسفالت-فیروزکوه

قلیایی از تهران:

جاده انتهای شهر فیروزکوه به سمت شمال بسیار خراب است و نیاز به آسفالت دوباره و تعمیرات اساسی دارد. لطفاً پیگیری شود.

تبریز-ماسک

خلیلی از تبریز:

شهروندان تبریز به ندرت از ماسک استفاده می کنند و این موضوع باعث افزایش مبتلایان به بیماری کرونا شده است. همچنین سازمان خاصی در این شهر برای تشویق مردم به استفاده از ماسک وجود ندارد.

مصالح-مسکن

سراج از تهران:

امیدوارم مصالح ساخت مسکن ملی مانند مصالح مسکن مهر بی کیفیت نباشد و با جان مردم بازی نشود.

مسکن-ملی

نوری از تهران:

بهرتر نیست برای احراز سکونت متقاضیان مسکن ملی در مرحله آخر متقاضیان به صورت حضوری به وزارت مسکن مراجعه و این اسناد را تحویل دهند؟ متأسفانه به علت ارسال اینترنتی مدارک بسیاری از مردم به علت عدم آگاهی از فهرست مسکن ملی حذف می شوند.

صرافی-ازدحام

جمعی از شهروندان:

مقابل یکی از صرافی های خیابان میرداماد هر روز صف های طولانی تشکیل می شود و افرادی که قصد خرید دلار دارند بدون توجه به فاصله اجتماعی ساعت ها کنار هم قرار می گیرند و حتی باهم نزاع می کنند. این وضع درعین حال که برای اقتصاد کشور مایه تأسف است در مورد بیماری کرونا و خطر شیوع آن نیز مضر است، چراکسی به این مسأله توجه نمی کند؟